

Mesaje satanice subliminale	128
Cultul satanei	128
Fetița demonizată	128
Așa-zișii „oameni cu daruri”	129
VI. DIFERITE PILDE	131
Bătrânul-Augustin l-a apucat și l-a izbit de perete	131
Cunoștința din trăirea duhovnicească a Sfinților Părinți	132
Puterea rugăciunii cu șiragul de mătănii	132
Puterea rugăciunii	133
Necazul duhovnicesc al monahului vine din pricina bunătății lumești	134
Pocăință în faptă, nu în vorbe	136
I-a primit pocăința	137
VII. CUVIOSUL PAISIE ȘI NECURATUL	139
Să mai treci ca să te văd	139
La priveghere cu diavolul	139
Un monah rătăcit	141
Ești măgar, măi	142
Scoate demonii	142
Îi era milă până și de diavolul	143
Rugă pentru diavolul	144
Cât de respingător este	144
S-a rugat de acolo	145
Se pun pe fugă cuprinși de panică	146
Ard demoni	146
O luptă cu un diavol mai mic	146
O mare bătălie împotriva tristeții	147
Lupta cu frica	148
Războirea cu lipsa de măsură	149
Acolo unde seamănă diavolul, seceră Hristos	151
Războirile ispitei	152
Războirile cu diavolul la Stómio	154
Mutarea moaștelor Sfântului Arsenie	158
La sihăstria Sfintei Epistimi în Sinai	159
Ce-ai făcut ieri seară?	161
Am spus sărăcie de bunăvoie, nu prostie de bunăvoie! ..	163

Ispite demonice	164
Ia întinde-o de aici!	165
Atacuri demonice	168
Venirea părintelui Tihon	169
„Hai să zburăm!”	170
Război din partea demonilor	171
Radarul duhovnicesc	177
Dascălul priceput al monahilor	178
La sihăstrie în octombrie 1979	178
Sufletul nostru are o trebuință mai mare de răbdare	179
Durere și rugăciune pentru Grecia și Ortodoxie	179
Didahii în curtea de la Panagúda	181
Cu tinerii	181
Vedere duhovnicească	182
Eu nu iau în ascultare frați de mănăstire	182
Vindecarea unor tineri demonizați	183
Vindecă musulmani demonizați	189

I.

NECURATUL ȘI LUCRAREA SA

Hristos e numai noblețe – diavolul, numai ticăloșie

Oamenii se lasă foarte ușor atrași de rău. Deși în străfundul lor recunosc și aprobă binele, sunt, cu toate acestea, mai ușor influențați și amăgiți de rău, pentru că acolo lucrează necuratul, *tan-galáche*. Oricine găsește mai ușor calea cea dulce a căderii, pentru că ispita nu are alt „tipic” decât acela de a le împinge pe calea cea dulce a căderii pe făpturile lui Dumnezeu. Hristos e numai noblețe.

Îți spune:

– Iată, acesta e binele: „*Dacă vrea cineva să vină după Mine...*”¹

Nu spune:

¹ Mt. 16, 24.

– Vino cu de-a sila la Mine!

În schimb, diavolul e numai ticăloșie. Când pe aici, când pe dincolo îl învăluie pe om ca să-l ducă acolo unde vrea el. Dumnezeu ține seama de libertatea omului, pentru că ne-a făcut fii, nu robi.

Și, cu toate că știa că va urma căderea, nu i-a făcut pe oameni robi. A ales mai degrabă să vină El Însuși să Se întrupeze, să Se răstignească și să-l câștige în felul acesta pe om. Însă cu libertatea aceasta din partea lui Dumnezeu – cu toate că diavolul poate să facă mult rău – ni s-a dat posibilitatea unei „cerneri”: aceea de a se vedea ce anume facem din toată inima – de a se descoperi prea multa dăruire de sine și generozitate.

Diavolul ară și Hristos seamănă

Cât mai urăște diavolul neamul omenesc și cât vrea să-l nimicească! Numai că noi uităm cu cine ne luptăm. Dacă am ști de câte ori diavolul a înfășurat cu coada-i întreg pământul ca să-l nimicească! Dumnezeu însă nu-l lasă; îi strică planurile. Și răul, pe care se pregătește să-l facă necuratul, *tangalâche*, Dumnezeu îl face să dea rod bun, scoțând din el un mare bine. Diavolul ară acum, dar Hristos este Cel ce seceră în cele din urmă.

Nici măcar 200 de avocați

Cu cel mai mic *tangalâche* (drăcușor) nu se pot pune nici 200 de avocați.

Îl lasă, de asemenea, spre binele nostru

Firește, dacă Dumnezeu ar vrea, l-ar putea chiar acum strânge ghem în iad pe diavol, dar îl lasă spre binele nostru, deoarece prin loviturile răutății sale ne scutură de tot praful.

Se nevoieșc mai mult, dar de smerenie nu știu

După cum am priceput eu, pentru ca cineva să se unească cu Dumnezeu, va trebui să se dezlege mai întâi de lume și să iubească nevoiața, asceza, de dragul lui Dumnezeu, spre a primi har și a ajunge încet-încet, dacă se nevoiește cu smerenie, un înger în trup, fiindcă și îngerii cei negri ai lui Lucifer fac o asceză mai mare decât toți, dar – la ce bun? – smerenie nu au defel.

Diavolul e întunecat; vizibilitate zero

– Părinte, necuratul, *tangalâche* știe ce avem în inima noastră?

– Asta ar mai lipsi – să ne cunoască și inimile! Numai Dumnezeu este Cunoscătorul inimilor și, de asemenea, numai oamenilor Lui le desco-

peră câteodată, spre binele nostru, ceea ce avem în inimi. Necuratul cunoaște vicleniile și viciile pe care le seamănă el însuși în uneltele sale, dar nu ne știe gândurile bune. Doar de pe urma străduinței pricepe câte ceva despre acestea față de care, de cele mai multe ori, se înșală. Iar dacă Dumnezeu nu i-ar îngădui puțină înțelegere a acestora, s-ar înșela mereu și în toate, pentru că diavolul e întunecat, iar gradul lui de vizibilitate – zero! Nu știe, să presupunem, despre gândul meu bun, dar despre gândul rău are știință, fiindcă el îl sădește. Dacă vreau acum să fac o faptă bună, să salvez, *d.ex.*, un om, diavolul nu are știință. Dar când îi va sădi cuiva un gând și îi va zice:

– Du-te să-l salvezi pe cutare, îi va ațâța totodată și mândria și așa va ajunge să-i știe gândul acesta.

Pentru că omul se învoiește cu mândria, se lasă ispitit de el.

Când seceră diavolul

Dacă omul nu se curățește, dacă nu va avea parte de luminarea dumnezeiască, oricât de dreaptă i-ar fi cunoștința lumească – asta simt eu duhovnicește –, totul nu-i nimic mai mult decât raționalism. Iar dacă lipsește luminarea dumnezeiască, chiar și cele pe care le va rosti sau scrie nu vor aduce nici o ajutorare. Vedeți *Psaltirea*, care

e scrisă cu luminare dumnezeiască, ce înțelesuri adânci ascunde! Adună-i, dacă vrei, pe toți teologii, pe toți filologii și o să vezi că nici măcar un psalm cu o așa profunzime nu o să poată alcătui! În timp ce David era neînvățat, dar neîndoielnic că Duhul lui Dumnezeu l-a călăuzit.

Biserica astăzi trece prin încercări întrucât lipsește luminarea dumnezeiască și fiecare ia lucrurile cum vrea. Să nu uităm și de slăbiciunea umană, așa că iau naștere patimile, după care seceră diavolul. Din pricina asta oamenii stăpâniți de patimi n-ar trebui să caute poziții care să le asigure puterea.

Diavolul e slab

– Părinte, gândesc că diavolul, cu precădere în zilele noastre, are multă putere.

– Diavolul are răutate și ură, nu putere. Atotputernică e iubirea lui Dumnezeu. Satana încearcă să se arate atotputernic, dar nu izbutește. Pare puternic, însă este cu totul neputincios. Multe dintre planurile lui nimicitoare se duc de râpă mai înainte de a începe să le pună în lucrare. Ar lăsa vreodată un părinte foarte bun să i se lovească pruncii de niște vagabonzi?

Cel mai chinuit este diavolul.

Diavolul a reușit într-atât să-i îndepărteze pe oameni de Dumnezeu, încât aceștia au ajuns la stadiul de a se închina la statui și de a-și jertfi

statuilor copiii. Cumplit! Și de unde nascocesc diavolii atâția dumnezei? Zeul Moloh¹!... Numai numele, dacă îl auzi, e de ajuns! Însă cel mai chinut e diavolul, fiindcă se află cel mai departe de Dumnezeu, de iubire. Dacă pleacă iubirea, ceea ce rămâne după este iadul. Care e contrariul iubirii? Răutatea; răutatea este totuna cu chinul. Cel departe de Dumnezeu primește înrâurirea demonică. Iar cel aproape de Dumnezeu – Harul dumnezeiesc.

Împielițații n-au nici o putere

– Părinte, mi-e frică de împielițați.
– De ce să-ți fie? Împielițații n-au nici o putere. Hristos e atotputernic. Ispita e ceva putred. Nu porți cruce? Armele diavolului sunt slabe. Hristos ne-a întrarmat cu Crucea Sa. Numai atunci când lăsăm armele duhovnicești are diavolul putere. O cruce mică numai ce i-a arătat un preot unui mag, și l-a făcut pe demonul, invocat de acesta cu vrăjile sale, să tremure.

Diavolul își sparge capul

– Părinte, de ce îi îngăduie Dumnezeu diavolului să ne ispitească?
– Ca să-și aleagă copiii. „Fă orice vrei, diavole”, îi zice Dumnezeu, fiindcă orice ar face, în

¹ III Reg. 11, 5.

cele din urmă își va zdrobi capul de piatra cea din capul unghiului, care este Hristos. Dacă credem că Hristos e piatra cea din capul unghiului, atunci nimic nu ne sperie.

Dumnezeu nu îngăduie o încercare, dacă nu va ieși ceva bun din ea. Când Dumnezeu vede că se va putea săvârși un bine mai mare, îl lasă pe diavolul să-și facă treaba. Ați văzut ce a făcut Irod? A ucis paisprezece mii de prunci, dar a făcut paisprezece mii de martiri îngeri. Unde ai mai văzut tu martiri îngeri? Și-a crăpat singur capul diavolul! Dioclețian s-a făcut părtaș diavolului, torturându-i cu cruzime pe creștini, dar, fără să vrea, a făcut bine Bisericii lui Hristos, pentru că a îmbogățit-o cu sfinți. Socotea că avea să-i nimicească pe toți creștinii, n-a făcut însă nimic. A lăsat o mulțime de sfinte moaște cărora să ne închinăm și a îmbogățit Biserica lui Hristos.

Demonii nu-și doresc mântuirea

Cândva, un monah s-a întristat foarte tare și, în timp ce se ruga îngenunchat și căzut la pământ, spunea următoarele în rugăciunea lui: „Tu ești Dumnezeu și dacă vrei poți să găsești o cale ca să se mântuiască și demonii, nefericiții, care, deși au avut la început o slavă atât de mare, acum au toată răutatea și drăcia din lume și, dacă nu ne-ai fi ocrotit, i-ar fi prăpădit pe toți oa-

menii!" Așadar, în timp ce rostea cuvintele acestea și se ruga cu durere, vede lângă el un cap de câine, ce-și scotea limba la el și-l lua în batjocură. Dumnezeu, se pare, a îngăduit aceasta ca să-i dea de înțeles monahului că El e gata să-i primească înapoi, este destul numai să se pocăiască demonii, însă ei nu-și doresc mântuirea.

Diavolul nu-i deloc isteț

– Dacă își va face omul cunoscut undeva vreun gând bun, se poate ca diavolul să-l asculte și apoi să-l ispitească?

– Cum să-l asculte dacă nu-l „are pe diavolul”? Dar dacă-l va spune ca să se mândrească, se va strecura la mijloc și ispita. Cu alte cuvinte, dacă există pornirea spre mândrie și va zice cu trufie: „Mă duc eu să-l salvez pe acela”, intră în joc și diavolul, care atunci îi află intenția. Dacă însă se va purta smerit, cu iubire, intenția nu-i va fi cunoscută. E nevoie de luare-aminte. Acestea sunt foarte delicate. De asta spun Părinții că viața duhovnicească este „știința științelor”.

– Cum se întâmplă, Părinte, ca un mag să spună la trei fete că una se va așeza la casa ei și-i va merge bine, alta nu va avea noroc, iar a treia va rămâne nemăritată și să se petreacă întocmai?

– Diavolul e încercat. Așa cum, *d.ex.*, un inginer, la vederea unei case în pericol să se dărâ-

me, este în măsură să-ți spună cât va mai rezista *ș.a.m.d.*, așa și el: din purtări și din lucrare îți poate spune ce se va alege de fiecare.

Diavolul nu are istețime, e foarte neghiob. E numai confuzie – n-o scoți la capăt cu el. Face și lucruri iscusite, și prostii. Șiretlicurile lui sunt grosolane. Dumnezeu a rânduit așa, ca să-i înțelegem planurile. Trebuie să fii foarte orbit de mândrie ca să nu i le înțelegi. Când avem smerenie, putem să pricepem cursele diavolului, pentru că prin smerenie se luminează omul și se unește cu Dumnezeu. Smerenia e cea care-l face pe diavol neputincios.

Când trimiți pe cineva la naiba, [să știi că] se duce

Să știți că blestemul părinților prinde mult; până și nemulțumirea lor. Chiar dacă nu-și blestemă părintele copilul, ci doar își varsă furia pe el, copilul nu va avea parte de zile bune; viața o să-i fie numai necazuri; cât o să trăiască, o să aibă parte de mult chin. Firește, în viața viitoare se eliberează, pentru că în parte își achită de aici datoriile. Se întâmplă ceea ce spune Avvâ Isaac: „Își mănâncă din iad”, adică își împuținează iadul, în viața aceasta, cu chinurile de aici. Căci chinul din viața de aici îi mănâncă din iad. Cu alte cuvinte, în acord cu legile duhovnicești, i se scade puțin din [pedepsele din] iad, din chinurile de acolo.

Dar și părinții, care își trimit copiii la „naiba”, și-i năimesc, de fapt, diavolului și apoi diavolul are asupra lor drepturi. „Mi l-ai făgăduit”, îi zice. În Fărasa era o pereche. Avea un copilăș și, pentru că plângea, tatăl îl trimitea întruna „la naiba”. Și iată ce s-a întâmplat. Din îngăduința lui Dumnezeu, când îl trimitea „la naiba”, copilul se făcea nevăzut din leagăn. După aceasta, mamă-sa, sărmana, se ducea la [părintele] Hagi-efendî: „Hagi-efendî, să te rogi pentru mine, că mi-au luat demonii copilul.” Se ducea Hagi-efendî, își citea rugăciunea și copilul se întorcea în leagăn. Treaba asta se întâmpla încontinuu. Biata de ea îi zicea: „Hagi-efendî, roagă-te pentru mine; oare unde-o să se sfârșească toate astea?” „Mie nu mi-e greu să vin”, îi zicea, „nu cumva ți-e greu ție să vii să mă chemi? Diavolul o să obosească și o să ți-l lase [în pace].” După aceea, copilul încetă să mai dispară. Când, mai târziu, copilul creșcu, [ceilalți] îi ziceau „dracul gol”. Dădea peste cap întreg satul; îi întorcea pe toți cu susul în jos. Ce-a mai avut de tras și tatăl meu! (Tatăl Părintelui Paisie fusese mai-marele satului.) Se ducea la unul și-i zicea: „Cutare a spus asta despre tine.” Se ducea la celălalt și-i spunea aceleași lucruri. Apoi respectivii își cereau socoteală unul altuia și se ajungea la încăierare. Când pricepeau cele petrecute, se duceau după el să-l prindă și să-l pună la punct. Însă, în cele din urmă, el era cel ce izbutea să-i facă să-și ceară iertare de la el! Așa

de afurisit era! „Dracul gol”! Dumnezeu a rânduit mai apoi ca și alții să vadă cele ce aveau să urmeze, ca să bage la cap, spre a se ține în frâu și să fie cât mai cu băgare de seamă. Însă cum o să-l judece Dumnezeu, e o altă chestiune. Firește că are multe „circumstanțe atenuante”.

Ortacii diavolului

Dumnezeu îi spusese lui Isus al lui Navi să nu nimicească o seminție, pe aceea a filistenilor, fiindcă ea avea să fie biciul pentru evrei, când aceștia aveau să-L uite pe Dumnezeu. Așadar, când evreii se îndepărtau de Dumnezeu, diavolul avea dreptul să-și trimită „ortacii”, pe filisteni, care se aruncau asupra evreilor. Le răpeau copiii și îi izbeau de pietre, ca să-i omoare. Odată însă, când dușmanii veniră, fără ca israeliții să fie vinovați, a luptat pentru ei Dumnezeu. A aruncat o grindină de mărimea pietrelor și i-a omorât, fiindcă atunci israeliții erau îndreptățiți să primească ajutor dumnezeiesc.

Diavolul seceră

Și astăzi Biserica este încercată pentru că lipsește lumina dumnezeiască și fiecare înțelege lucrurile cum îl taie capul. Mai e și slăbiciunea umană, așa că iau naștere patimile, după care seceră diavolul.